

DOKTORZY HONORIS CAUSA AGH

- uhonorowani po 1922 roku przez Radę Wydziałową
Wydziału Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej
Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie

Doctor honoris causa (z łac. dla zaszczytu) – najwyższy honorowy tytuł naukowy, nadawany przez uczelnie osobom szczególnie zasłużonym dla nauki i kultury, zazwyczaj o wysokim statusie społecznym i naukowym. Znajdują się tutaj informacje na temat osób, którym ten tytuł nadała Akademia Górniczo-Hutnicza (inna grupa pracowników naszej uczelni, to ta którym ten tytuł nadały inne uczelnie). Nadanie tytułu doctora honoris causa w Akademii Górniczo-Hutniczej odbywa się podczas uroczystego posiedzenia Senatu AGH. Szczegóły na temat zasad przyznawania tytułu oraz uroczystości znajdują się w Księdze tradycji.

Doktorat honoris causa AGH z dziedziny hutnictwa, na wniosek naszej Rady Wydziału, nadawany jest osobom, które winny posiadać znaczący dorobek w zakresie teorii i technologii nauk metalurgicznych lub dla osób szczególnie zasłużonych dla rozwoju Wydziału lub Uczelni. Dotychczas nadano go już 23 osobom (podano datę uroczystego posiedzenia Senatu AGH, na którym wręczano tytuł DHC, a następnie zamieszczono krótką charakterystykę wyróżnionego), wśród nich było 13 Polaków i 10 obcokrajowców, wnioskowanych przez pion hutniczy AGH. Do końca 2014 roku Akademia Górniczo-Hutnicza uhonorowała tytułem doktora honoris causa łącznie 109 osób.

Prof. Ignacy MOŚCICKI (1867-1946)

Prezydent II RP (1926-39)

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 23 czerwca 1934

za wybitne osiągnięcia w 30-letniej działalności naukowej w dziedzinie chemii technicznej i elektrochemii.

Działacz społeczno-polityczny, profesor chemii i elektrochemii – ur. w 1867 r. w Mierzanowie (pow. Ciechanów), zmarł w 1946 r. w Versoix pod Genewą. Jego prochy sprowadzono do kraju w 1993 r. Pochowany w bazylice archikatedralnej św. Jana Chrzciciela w Warszawie.

W latach 1887-1891 studiował na politechnice w Rydze, gdzie m.in. organizował polskie kółka oświatowe. Zagrożony aresztowaniem za działalność niepodległościową wyjechał do Londynu (1892), gdzie pracował i jednocześnie uczył się w Technical College Finsbury do 1897 roku. W latach 1897-1912 przebywał w Szwajcarii, gdzie początkowo był asystentem prof. J. Wierusza-Kowalskiego i zajmował się problemami chemii nieorganicznej, zwłaszcza elektrochemii, współpracował z wieloma zakładami chemicznymi. W 1912 r. wrócił do Galicji, gdzie objął Katedrę Chemii Fizycznej i Elektrochemii w Szkole Politechnicznej we Lwowie. W 1916 roku zorganizował Instytut Badań Naukowych i Technicznych "Matan" we Lwowie, w latach 1917-22 współpracował z krajowym przemysłem naftowym. W 1925 roku został wybrany rektorem Politechniki Lwowskiej, od tego roku kierował również Katedrą Elektrochemii Technicznej Politechniki Warszawskiej. Z jego inicjatywy uruchomiono poniemiecką fabrykę związków azotowych w Chorzowie (1922) i powstały nowe zakłady chemiczne w Tarnowie-Mościcach (1930). Podczas kampanii wrześniowej 1939 r.

internowany w Rumunii. Dzięki interwencjom dyplomatycznym przeniósł się w grudniu 1939 r. do Szwajcarii, gdzie przebywał do śmierci. Z okazji 10-lecia Państwa Polskiego prezydent w 1928 r. przeznaczył dar Polskiego Związku Hut (1 mln. zł) na rozbudowę zakładów hutniczych Akademii Górniczej, a w 1934 r. przekazał dotację (0,5 mln zł) na wykończenie budynku gł. (auli, westybulu i jego otynkowanie zewn.).

Źródło: Encyklopedia Powszechna. PWN, Warszawa, 1973;

http://pl.wikipedia.org/wiki/Ignacy_Mościcki

Inż. Stanisław Surzycki (1876-1944)

Generalny Dyrektor Koncernu Huty "Pokój" (1926-39)

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 23 czerwca 1934
za działalność naukowo-techniczną na polu metalurgii żelaza i stali

Ur. w 1874 r. w Lublinie, inżynier technolog, wychowanek Politechniki w Karlsruhe (1896), prezes Syndykatu Polskich Hut Żelaza, Naczelnny Dyrektor Towarzystwa Starachowickich Zakładów Górniczych (1919-26), Generalny Dyrektor Koncernu Huty Pokój SA (1926-39), autor licznych prac z dziedziny hutnictwa. Autor prac z dziedziny hutnictwa i stalownictwa opublikowanych w czasopismach polskich i obcych. Odznaczenia i nagrody: Krzyż Komandorski Orderu "Polonia Restituta" z gwiazdą (1929), Złoty Krzyż Zasługi (1933). Zm. 1.X.1944 w Warszawie podczas powstania warszawskiego. Podjął inicjatywę w Radzie Zjazdów Przemysłowców Górniczych zorganizowania pomocy finansowej przemysłu górnico-hutniczego dla budowy gł. paw. Akademii Górniczej w Krakowie.

Źródło: Hutnik, 7 (1935) 11, 4 s. nlb. po s. 412, portr. [zawiera życiorys oraz wykaz prac naukowych inż. S. Surzyckiego]

Inż. Aleksander Ciszewski (1878-1941)

Dyrektor generalny i prezes Unii Polskiego Przemysłu Górniczo-Hutniczego (1932-39)

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 7 grudnia 1935
za zasługi dla rozwoju polskiego przemysłu górnico-hutniczego

Ur. w 1878 r. w m. Uładówka na Podolu. Stopień inż. uzyskał w Instytucie Górniczym w Petersburgu (1903). Pracował w Towarzystwie Kopalń i Zakładów Górniczych Sosnowieckich (1903-06), był zatrudniony w przemyśle węglowym Zagłębia Donieckiego (1906-20). Po powrocie do Polski pracował jako generalny dyrektor w Dyrekcji Kopalń Państwowych przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu w Warszawie (1920-22), był zastępcą generalnego dyrektora "Skarbofermu" (1922-24), generalnym dyrektorem Zakładów Hohenlohego w Wełnowcu i Towarzystwa "Fulmen" (1924-32). Od 1932 r. był prezesem Unii Polskiego Przemysłu Górniczo-Hutniczego. Zajmował się też organizowaniem pomocy

finansowej przemysłu górnico-hutniczego dla dokończenia budowy i wykończenia paw. A-0 Akademii Górniczej w Krakowie. Zmarł 5.III.1941 roku w Warszawie.

Źródło: Słownik biograficzny techników polskich., Warszawa, 2011, z.22, s.20-23

Inż. Czesław Peche (1892-1942)

Dyrektor Departamentu Górnico-Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu (1931-38)

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 7 grudnia 1935
za zasługi dla górnictwa i rozbudowy Akademii Górniczej

Ur. w 1892 r. w Rudnikach na ziemi kaliskiej. W 1912 r. zapisał się na uniwersytet w Kazaniu, ale ze względu na trudności finansowe przeniósł się na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1925 r. Od 1919 roku zaczął pracować w Ministerstwie Przemysłu i Handlu. Czynn timer uczestniczył w realizacji polityki państwa wobec karteli naftowego i węglowego. W l. 1934-37 brał udział w rokowaniach międzynarodowych dotyczących eksportu węgla polskiego. W 1938 roku przeszedł na emeryturę, następnie objął stanowisko prezesa zarządu Zakładów Samochodowych Wspólnoty Interesów S.A. Był jednym z współzałożycieli i w l. 1921-38 redaktorem naczelnym tygodnika "Przemysł i Handel" (od 1930 r. wydawanego pt. "Polska Gospodarcza"). Brał udział w wydawaniu "The Polish Economist". Był autorem licznych artykułów. W latach 1931-38 Dyrektor Departamentu Górnico-Hutniczego w Ministerstwie Przemysłu i Handlu w Warszawie, Redaktor Naczelny tygodnika Przemysł i Handel. Poprzez namowę Prezydium Związku Przemysłowców Górniczych i Hutniczych do opodatkowania się kopalń węgla i rudy (1 grosz/tony) przyczynił się do uzyskania funduszy na budowę laboratorium maszynowego AG. Odznaczenia i nagrody: Order Polonia Restituta III i IV klasy, Order Korony Belgijskiej III kl. We wrześniu 1939 r. ewakuował się na wschód, ale w październiku powrócił do Warszawy. Uczestniczył w działalności konspiracyjnej. Aresztowany w 1942 r. pod zarzutem odniemczania przedsiębiorstw na Górnym Śląsku w latach trzydziestych, został osadzony na Pawiaku i rozstrzelany przez Niemców 28.05.1942 r. w Magdalence pod Warszawą. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Źródło: Polski Słownik Biograficzny. T. 25/3 z. 106. Wrocław 1980. S. 535–536

Prof. Karol Axel Benedicks (1875-1958)

Profesor Uniwersytetu w Sztokholmie, Szwecja

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 7 kwietnia 1937
za zasługi dla rozwoju nauki w dziedzinie chemii fizycznej metali

Ur. w 1875 r. w Sztokholmie. Metaloznawca i fizyk, doktor filozofii, wychowanek Uniwersytetu w Uppsala, prof. Uniwersytetu w Sztokholmie. Był założycielem Szwedzkiego Instytutu Badania Metali w Sztokholmie. Członek Królewskiej Akademii Umiejętności w

Szwecji i Akademii Nauk Technicznych w Polsce. Wybitny uczony w zakresie mineralogii, geologii, fizyki i chemii, ale szczególnie zasłynął pracami w zakresie metalurgii i metalografii. W 1909 r. ogłosił prace nad procesami hartowania stali i jej mikrostrukturą. Interesował go przebieg chłodzenia stali w czasie hartowania w cieczach. Prowadził liczne badania nad oporem elektrycznym, termoelektrycznością, przewodnictwem cieplnym i magnetyzmem. Zasłynął pracami nad klasyfikacją wtrąceń niemetalicznych w stali oraz rozeznaniem przebiegu korozji metali. Zmarł w Sztokholmie w 1958 roku.

Źródło: sv.wikipedia.org/wiki/Carl_Benedicks

Prof. Albert Marcel Portevin (1880-1962)

Dyrektor i profesor Wyższej Szkoły Odlewnictwa w Paryżu

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 1939

za zasługi w rozwoju metalurgii, odlewnictwa i chemii fizycznej stopów

Ur. w 1880 r. w Paryżu. Z wykształcenia inż. "Les Arts of Manufactures", metalurg, metaloznawca, profesor Szkoły Centralnej i dyrektor Wyższej Szkoły Odlewnictwa w Paryżu. W 1907 roku został redaktorem naczelnym *Revue de Metallurgie*. W 1923 r. został prezesem Międzynarodowej Komisji Metod Badawczych w Odlewnictwie. Profesor Uniwersytetu w Paryżu, członek Francuskiej Akademii Nauk i Royal Society. W 1942 r. został wybrany jednogłośnie do Académie des Sciences i wyróżniony Wielkim Orderem Legii Honorowej. Autor ponad 500 prac naukowych w zakresie metalurgii, odlewnictwa i chemii fizycznej stopów, głównie obróbki cieplnej stali i stopów lekkich, żeliwa perlitycznego i żeliw specjalnych (o polepszonych własnościach wytrzymałościowych), przebiegu hartowania i odpuszczania stali nierdzewnych odpornych na korozję, obróbki cieplnej stopów lekkich i grafityzacji żeliwa. Zmarł w Abano Terme we Włoszech w 1962 roku.

Źródło: <http://www.aimehq.org/programs/award/bio/m-portevin-deceased-1962>

Prof. zw. dr inż. Maksymilian Tytus Huber (1872-1950)

Profesor Akademii Górniczej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 7 grudnia 1948

za wybitne osiągnięcia w dziedzinie mechaniki technicznej (wytrzymałość konstrukcji lotniczych i zbrojeniowych, teoria sprężystości, stateczność ustrojów sprężystych, zagadnienie wyężenia)

Ur. 04.01.1874 r. w Krościenku nad Dunajcem, specjalista w zakresie mechaniki teoretycznej i stosowanej, wykładowca i profesor Politechnik: Lwowskiej (od 1908), Warszawskiej (od 1928) i Gdańskiej (od 1945) oraz Katedry Wyższych Zagadnień Mechaniki AGH w Krakowie (od 1949). Odbił studia: mechaniczne w Szkole Politechnicznej we Lwowie, matematyczne w Uniwersytecie w Berlinie i studia uzupełniające w Uniwersytecie w Kazaniu. Doktor nauk

technicznych, profesor mechaniki technicznej Szkoły Politechnicznej we Lwowie (profesor honorowy), jej Rektor w 1921/22 roku. W AGH od 1949 roku kierował specjalnie dla niego utworzoną Katedrą Wyższych Zagadnień Mechaniki, gdzie prowadził wykłady z teorii plastyczności i sprężystości. Organizator szkol. wyższego, w latach okupacji hitlerowskiej nauczał na tajnych kompletach. Założyciel Akademii Nauk Technicznych w Warszawie (1920) i jej prezes 1928-30. Przew. Oddz. Lwowskiego Tow. Matemat. 1925-28. Czł. od 1927 Polskiej Akademii Umiejętności (1934) i od 1937 Mazarykowej Akademii Pracy w Pradze. Czł. stałych Komit. Międz. Kongresów: Badania Materiałów w Warszawie (od 1931), Mostownictwa i Budowli Inż. w Paryżu (od 1932) i Mechaniki Stosowanej (od 1948). Głównymi osiągnięciami naukowymi są: podanie w 1904 r. podstawowej w wytrzymałości materiałów hipotezy wyężenia materiału i rozwinięcie teorii stykania się ciał sprężystych, opracowanie teorii płyt ortotropowych (1914-29), nowe rozwiązania w zakresie stateczności układów sprężystych i wytrzymałości układów grubościennych. Ceniony autorytet w zakresie wytrzymałości konstrukcji maszyn oraz konstrukcji lotniczych. Był doktorem honoris causa Akademii Górniczo-Hutniczej (1945), Politechniki Warszawskiej (1948) i Gdańskiej (1950). Zmarł 9.12.1950 r. w Krakowie, pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

Źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Maksymilian_Tytus_Huber; BIP AGH, 2004, nr 135/6

Prof. zw. dr inż. Aleksander Waclaw Krupkowski (1894-1978)

Profesor Akademii Górniczo-Hutniczej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 16 grudnia 1964

za szczególne zasługi dla rozwoju nauki, kultury i gospodarki
narodowej

Ur. 27.03.1894 r. w Nadarzynie k. Pruszkowa. Nazywany jest ojcem polskiej metalurgii żelaza i metali nieżelaznych. Metalurg o szerokich zainteresowaniach w pracy naukowo-badawczej, w której łączył wyjątkową intuicję twórczą z wyobraźnią matematyczną i talentem eksperymentatora. Studia metalurgiczne odbył w Instytucie Politechnicznym w Petersburgu (1912-17), a studia uzupełniające w Uniwersytecie w Lejdzie (1927-28) i w Politechnice Warszawskiej (1928). Początkowo pracował w w Katedrze Technologii Metali na PW (1921), gdzie uzyskał stopień dr (1928) i habilitację (1929). Zatrudniony w AG jako adiunkt (1930), tutaj uzyskał tytuły prof. nadzw. (1937) i prof. zw. (1939). W wyniku Sonderaktion Krakau był więziony w Krakowie, we Wrocławiu i w Sachsenhausen (1939-45). Profesor Politechniki Warszawskiej (1921-30), Akademii Górniczej (1930-64). Kier. Katedr Innych poza Żelazem Metali (1930-45) i Metalurgii Metali Nieżel. (1945-64), dziekan Wydz. Hutniczego (1936-38 i 1948-50). Praca w: Inst. Podstawowych Problemów Techniki PAN (1953-68) i Inst. Podstaw Metalurgii PAN (1969-78). Przewodniczący Polskiego Komitetu Hutnictwa PAN i innych placówek naukowo-badawczych. Naczelnny Redaktor "Archiwum Hutnictwa". Prowadził wykłady z metalurgii metali nieżelaznych w l. 1930-1939 i 1945-64. Autor prac z zakresu teorii procesów metalurgicznych, głównie metali nieżelaznych, oraz fizykochemii i podstaw termodynamiki stopów tych metali. Opublikował ok. 160 prac z zakresu naprężeń metali (m. in. wyprowadził tzw. wzór Krupkowskiego), wraz

z M. Balickim opisał zjawiska zachodzące w procesie rekrytalizacji; sformułował paraboliczne prawo umocnienia metali polikrystalicznych i in. Autor 20 patentów. Na macierzystej uczelni jest twórcą Wydz. Metali Nieżel. (od 1962), a poza nią Instytutu Podstaw Metalurgii PAN w Krakowie, której to placówce nadano jego imię (od 1980). Twórca największej w Polsce szkoły metalurgicznej, zainicjował współpracę naukową z Institute of Metals, Iron and Steel Institute i Institute of Mining and Metallurgical Engineers w USA. Za swą pracę naukową odznaczony wieloma wyróżnieniami. Zmarł 1.05.1978 r. w Krakowie. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

Promotor: prof. ...?...

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Aleksander_Wacław_Krupkowski

Prof. Georgij Wiaczesławowicz Kurdiumow (1902-96)

Dyrektor Centralnego Instytutu Metalurgii Żelaza w Moskwie

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 12 maja 1967

za zasługi dla rozwoju fizyki metali i stworzenie korzystnych warunków współpracy naukowej AGH w zakresie badań metaloznawczych stali

Ur. 14.02.1902 r. w Rylsku. Wybitny uczony w dziedzinie metaloznawstwa i fizyki metali. Ukończył w 1926 r. Instytut Politechniczny w Petersburgu. Pracował w Instytucie Fizyki Technicznej w Petersburgu (1924-32), w Laboratorium Przemian Fazowych Instytutu Metaloznawstwa w Dniepropietrowsku (1932-44), był także profesorem fizyki metali w Uniwersytecie w Dniepropietrowsku (1933-41). Dyrektor Centralnego Instytutu Metalurgii Żelaza w Moskwie (1944-78). Dyrektor Instytutu Metaloznawstwa i Fizyki Metali Ukraińskiej Akademii Nauk w Kijowie (1951-54). organizator i dyrektor Instytutu Fizyki Akademii Nauk ZSRR (1962-73). Członek: Ukraińskiej Akademii Nauk (od 1939), Akademii Nauk ZSRR (od 1946), Akademii Nauk NRD (od 1969) i Amerykańskiego Towarzystwa Metalurgicznego (od 1965). Członek zwyczajny Akademii Nauk ZSRR (od 1953). W 1926 r. rozpoczął, wspólnie z profesorem G. Sachsem we Frankfurcie, studia nad krystalografią przemiany martenzytycznej, które dały podstawy teorii przemian martenzytycznych w stali i innych stopach. Opisał zjawiska rozpadu martenzytu podczas obróbki cieplnej stali i stopów. Liczne prace naukowe zyskały światową sławę i przyniosły Mu najwyższe nagrody państwowe i naukowe ZSRR: Bohater Pracy Socjalistycznej (1969), laureat Nagrody Państwowej ZSRR (1949). Prof. G. W. Kurdiumow stworzył korzystne warunki współpracy AGH i Instytutu Metalurgii Żelaza w Gliwicach z kierowanym przez siebie Centralnym Instytutem Metalurgii Żelaza.

Zmarł 6 lipca 1996 roku w Moskwie.

Promotor: prof. zw. mgr inż. Tadeusz Malkiewicz

Źródło:

Prof. dr Jack Nutting (1924-98)

Uniwersytet w Leeds, Wydz. Metalurgii, Wlk. Brytania

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 22 maja 1969

za osiągnięcia w dziedzinie zastosowania mikroskopii elektronowej
w badaniach metaloznawstwa fizycznego

Ur. w 1924 r., ukończył studia w Uniwersytecie w Leeds, profesor metalurgii na Wydziale Metalurgii w Uniwersytecie Cambridge (1949-60) i Leeds (od 1960). Twórca metodyki badań stopów metali za pomocą transmisyjnego mikroskopu elektronowego i analiz struktury stopów metali na poziomie zdolności rozdzielczej 10 \AA . Zasłynął odkryciem występowania subtelnego bliźniaków w strukturze martenzytu. Następnie profesor Wydz. Metalurgicznego w Leeds (od 1960), prezydent Angielskiego Towarzystwa Metaloznawczego i Angielskiego Towarzystwa Historii Metalurgii. Należał do grupy pracowników naukowych, którzy w latach 1956-1960 zastosowali technikę mikroskopii elektronowej w podstawowych badaniach metaloznawstwa fizycznego, a wyniki badań przedstawiono na kongresach w Berlinie (1958), Delft (1960), Filadelfii (1962) i Pradze (1964). Osiągnięcia te przyniosły uczonemu uznanie na całym świecie, wysokie odznaczenia i powołanie na członka kolegiów redakcyjnych czasopism naukowych. W szczególności otrzymał medal Hadfielda nadany mu przez Iron and Steel Institute w Londynie, za zasługi w stosowaniu mikroskopii elektronowej w badaniach metalurgicznych. Członek Institution of Metallurgists, Institute of Physics, Rubber and Plastics Institute. Wydz. Metalurgii w Leeds był miejscem studiów pracowników naszego wydziału. Od roku 1964 istniała stała współpraca z Zakładem Metaloznawstwa Wydz. Metalurgicznego AGH. Zainspirowała ona prace w kierunku studiów nad subtelną strukturą stali obrobionych cieplnie, stali przerobionych plastycznie oraz początkowych stadiów rekrytalizacji. Zm. 7 sierpnia 1998 roku w Maidenhead, Wlk. Brytania.

Promotor: prof. zw. mgr inż. Tadeusz Malkiewicz

Źródło: Who's Who in Science in Europe. London 1978. Vol. 3 : L - Q. S. 2296

Prof. zw. dr hab. inż. Waclaw Olszak (1902-80)

Profesor Akademii Górniczo-Hutniczej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 22 maja 1969

za zasługi w rozwoju nauki w zakresie mechaniki ośrodków ciągłych,
a w szczególności teorii sprężystości i plastyczności

Ur. 24.10.1902 r. w Karwinie na Śląsku Cieszyńskim. Mechanik o spec. teoria spr. i plast., konstrukcje budowlane, reologia, budowa mostów. Był wybitnym pedagogiem i humanistą, intelektualistą znanym szeroko w środowiskach nauk. Europy. Dypl. inż. dróg i mostów uzyskał w Pol. Wiedeńskiej (1925), odbył studia na fizyce w Sorbonie (1926-27), doktorat w Wiedniu (1933). Po studiach pracował jako projektant, konstruktor i kierownik wielu poważnych obiektów inżynierskich na terenie Zagłębia Śląskiego i Dąbrowskiego. Obronił dwie prace doktorskie z matematycznej teorii sprężystości na Politechnice Warszawskiej (1933) oraz z zakresu teorii i projektowania konstrukcji inżynierskich na Politechnice

Wiedeńskiej (1934). Habilitację uzyskał w Akademii Górniczej (1937), a prof. AGH (1947). Zatrudniony w AGH (1937-52), Politechnice Warszawskiej (1952-69) oraz Centre Int. des Sciences Mecaniques w Udine: Rektor (1969-80). Czł. wielu tow. i org. nauk. w kraju i za granicą. Odznaczony m.in. tytułem doktora h.c. Uniwersytetów w Tuluzie (1962) i Liege (1963), Pol. w Wiedniu (1965), AGH (1969), Uniwersytetów w Dreźnie (1970) i Glasgow (1973), Pol. Warszawskiej (1974), Uniwersytetu w Fredricton (1975) i Pol. Krakowskiej (1976), Medal Fermata Academie des Incriptions et Belles Lettres w Tuluzie (1961), Krzyż Komandorski z Gwiazdą OOP (1964), Srebrny Medal Czechosłowackiej AN (1967), bułgarski Order Cyryla i Metodego I kl. (1970), Order Sztandaru II kl. PRL (1977), francuski order "Du Merite pour la Science et Invention" i Krzyż Wielki austriackiego orderu "Litteris et Artibus". Współpracował ze wszystkimi liczącymi się w świecie ośrodkami nauk. i czasopismami z dziedziny mechaniki, był szeroko znaną osobowością naukową nie tylko w Europie. Autor ponad 350 prac z zakresu teorii plastyczności, teorii sprężystości, konstrukcji budowlanych, reologii. Stworzył polską szkołę teorii plastyczności. Odznaczenia i nagrody: Medal Fermata Academie des Incriptions et Belles Lettres w Tuluzie (1961), Krzyż Komandorski z Gwiazdą OOP (1964), Krzyż Wielki austriackiego orderu "Litteris et Artibus" (1964), Srebrny Medal Czechosłowackiej AN (1967), Krzyż Wielki bułgarskiego Orderu Cyryla i Metodego (1970) oraz wiele innych nagród państwowych. Zmarł 18.12.1980 r. w Udine, Włochy.

Promotor: prof. ...?...

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Wacław_Olszak

Inż. Tadeusz Sendzimir (1894-1989)

Sendzimir Engineering Corp., Waterbury, Connecticut

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 3 maja 1973

za zasługi i osiągnięcia w dziedzinie unowocześniania konstrukcji i urządzeń walcowniczych

Ur. 15.07.1894 we Lwowie. Studia na Wydz. Mechanicznym Politechniki Lwowskiej (1912-14). Wybitny metalurg, wynalazca (metody ciągłego cynkowania ogniowego (znanej jako proces Sendzimira), linii produkcyjnej do ciągłego walcowania blachy na zimno oraz tzw. konstrukcji walcarki planetarnej), konstruktor nowoczesnych urządzeń walcowniczych i przemysłowiec. W l. 1918-29 przebywał w Szanghaju, gdzie uruchomił pierwszą w Chinach fabrykę drutu, śrub, nakrętek oraz gwoździ. Po odniesieniu sukcesu w Polsce, dzięki wzrastającemu zainteresowaniu jego wynalazkiem przez przemysł metalurgiczny we Francji, Anglii i USA, wynalazca przeniósł się w 1935 roku do Paryża, a później, wiosną roku 1939 do USA. Wybuch II wojny światowej zdecydował o jego dłuższym, a potem – stałym pobycie w USA. Tutaj nadal rozwijał konstrukcje walcarek do blach cienkich, głównie wielowalcowych i planetarnych, będąc właścicielem biura konstrukcyjnego Sendzimir Engineering Corporation w Waterbury, Connecticut, USA. Opracował i uruchomił m.in.: w 1932 r. w Hucie Pokój SA pierwszą w Polsce walcarkę dwudziestowalcową wg własnego patentu i konstrukcji do walcowania na zimno blach w kręgach, a w 1933 r. w Zakładach firmy Śląski Przemysł Cynkowy SA w Kostuchnej pierwsze w świecie urządzenie do ciągłego wyzarzania i cynkowania blach stalowych w kręgach (opracował też technologię

cynowania blach). Za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki hutniczej, rozślawianie imienia polskiego inżyniera i żywe kontakty z krajem uzyskał odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi RP (1938), Złoty Medal im. Bublicka (1964), Złoty Medal Brytyjskiego Instytutu Żelaza i Stali im. Bessemera (1965), Złoty Medal im. Brinella (1973), Krzyż Oficerski Orderu Zasługi PRL (1973), Komandoria Orderu Zasługi PRL (1983). Jego imię nosił Kombinat Metalurgiczny im. T. Sendzimira w Krakowie (1990-2004). Otrzymał doktoraty honoris causa: Alliance College w Cambridge Springs, Akademii Górniczej w Leoben w Austrii (1980). Jako wieloletni członek i prezydent Komitetu Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku przyczynił się do znacznego rozwoju kadry naukowej Wydz. Metalurgicznego AGH. Zmarł 1.09.1989 r. w Jupiter na Florydzie, a pochowany został w Waterbury, Connecticut.

Promotor: prof. zw. dr inż. W. Leskiewicz

(Charakterystyka podana przez Michała Sendzimira – syna wyróżnionego)

Źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Tadeusz_Sendzimir

Prof. Waczesław Piotrowicz Jelutin (1907-93)

Moskiewski Instytut Stali i Stopów, Moskwa

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 7 maja 1974

za organizację współpracy naukowej z AGH w zakresie badań materiałów do pracy w wysokich temperaturach i żelazostopów oraz współpracy między szkolnictwem wyższym ZSRR i PRL

Ur. w 1907 r., profesor Moskiewskiego Instytutu Stali i Stopów w Moskwie, Minister Szkolnictwa ZSRR. Był twórcą rosyjskich badań nad materiałami do pracy w wysokich temperaturach, co opisał m.in. w dziele pt. Wysokotemperaturnyje materiały (1973). Był inicjatorem współpracy AGH z Moskiewskim Instytutem Stali i Stopów. Prowadził także prace z metalurgii żelazostopów. W uznaniu zasług w rozwoju nauk metalurgicznych wniosek ten poparł prof. dr hab. inż. Jan Kaczmarek – Minister Szkolnictwa Wyższego i Badań Naukowych PRL. W 1974 roku otrzymał w AGH doktorat honoris causa z zakresu metalurgii żelazostopów za osiągnięcia w pracach naukowo-badawczych z zakresu procesów metalurgicznych i stalownictwa oraz na polu zacieśniania współpracy między szkolnictwem wyższym ZSRR i PRL.

Promotor: prof. zw. mgr inż. Kiejstut Žemaitis (zm. 23.IX.1973), prof. zw. mgr inż. Tadeusz Malkiewicz

Źródło: BY-SEK-

ar1912[http://unicat.nlb.by/opac/pls/!search.http_keyword?query=a001=177"&lst_siz=20](http://unicat.nlb.by/opac/pls/!search.http_keyword?query=a001=177)
[2013-11-06]

Mgr inż. Franciszek Kaim (1919-96)

Minister Hutnictwa w Radzie Ministrów PRL

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 9 października 1979

za wybitne zasługi i osiągnięcia w rozwoju nauk metalurgii żelaza, metali nieżelaznych i odlewnictwa w AGH oraz rozwoju polskiego hutnictwa

Ur. 13.02.1919 r. w Woli Drwińskiej (pow. Bochnia). Inż. metalurg, działacz gospodarczy i polityczny. Inicjator wprowadzenia wielu nowych technologii zz. odlewnictwa, modernizacji polskiego hutnictwa oraz unifikacji urządzeń i wyrobów hutniczych. Ma osobisty wkład w programowanie rozwoju i unowocześnienie krajowego hutnictwa żelaza. Pełnomocnik budowy: Huty im. T. Sendzimira, Huty Warszawa i Huty Katowice, Przemysłu Stocznioowego i in. Inicjator rozbudowy Huty Ostrowiec, Z-dów Przetwórstwa Hutniczego w Bochni i Mikrohuty w Strzemieszycach. Pełniąc szereg funkcji na stanowiskach państwowych: Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Hutnictwa (od 1953), Minister Przemysłu Ciężkiego (od 1967-70), wicepremier-wiceprezes Rady Ministrów (1970-79) i Minister Hutnictwa (1976-80). Był rzecznikiem współpracy z wyższymi Uczelniami, a zwłaszcza z AGH. Przyczynił się do wyposażenia Uczelni w nowoczesną aparaturę badawczą. Organizator funduszy na rzecz rozwoju AGH, m.in. budowa DS i stołówki pracowniczej AGH. Odznaczenia: Order Sztandaru Pracy I klasy, Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi. Zm. 11.09.1996 roku, został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Promotor: prof. dr hab. inż. Jan Janowski

Źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Franciszek_Kaim

Prof. Kurt Lücke (1921-2001)

Reńsko-Westfalski Techniczny Uniwersytet RWTH Aachen, Niemcy, profesor i dyrektor Instytutu Metaloznawstwa i Fizyki Metali

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 17 maja 1984

za wybitne prace w zakresie metaloznawstwa i fizyki metali oraz współpracę z ośrodkiem metalurgicznym AGH nad teksturami metali i stopów

Ur. w 1921 r. – profesor i dyrektor Instytutu Metaloznawstwa i Fizyki Metali Oddziału Metalurgicznego Wydziału Górnictwa i Metalurgii RWTH w Aachen. Studia na Uniw. w Getyndze (1945). W latach 1952-58 praca w Uniwersytecie Brauna na Wydz. Mat.-Fizycznym w USA. Dyrektor naukowy Instytutu Badań Jądrowych w Jülich, Niemcy (1958-61). Od roku 1974 członek Towarzystwa Nauk Maxa Plancka, Prezes Niemieckiego Towarzystwa Materiałowego, którego był prezydentem w latach 1973-74, członek Fundacji im. Humboldta. Autorytet znany w świecie z dziedziny badań m.in. nad mechanizmem odkształceń plastycznych metali, tarcia wewnętrznego w metalach, tekstury i rekrytalizacji w metalach i ich stopach po odkształceniu i rekrytalizacji, ruchliwości granic ziarn, uszkodzeń radiacyjnych, zjawisk uporządkowania bliskiego zasięgu, wakancji w stopach. Od 1963 r.

ściśle kontakty z PAN (W. Truszkowski, J. Pośpiech), AGH (S. Gorczyca, J. Pietrzyk) i Pol. Warszawską (.....). Zmarł 7 października 2001 roku.

Promotor: prof. dr hab. inż. Stanisław Gorczyca

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Kurt_Lücke

Prof. zw. dr inż. Waclaw Adam LESKIEWICZ (1915-96)

Profesor Akademii Górniczo-Hutniczej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 20 września 1989

za osiągnięcia w rozwoju nauk hutniczych w działalności naukowo-badawczej, za reprezentowanie środowiska akademickiego AGH na polu naukowym i społecznym oraz za zasługi w rozbudowie bazy uczelni

Ur. 18.03.1915 r. w Warszawie, metalurg o spec. plastyczna przeróbka metali. Profesor zw. Wydz. Metalurgicznego AGH, naukowiec, organizator nauki i dydaktyki, wychowawca wielu pokoleń inżynierów i naukowców hutników. Matura w klasie mat.-przyrod. w LO im. A. Witkowskiego w Krakowie (1934). Studia na Wydz. Hutniczym AGH (1935-39). Uczestnik wojny obronnej Wrzesień'1939 roku, odznaczony Krzyżem Walecznych, pobyt w niewoli niemieckiej (1939-45) w obozach jenieckich. W obozie Gross Born ukończył studia wyższe obroną pracy dyplomowej w dniu 21.01.1945 r. (pierwsza w Polsce promocja inżynierska po wojnie). Pracę naukową rozpoczął w Katedrze Maszyn Hutniczych AGH (od 1945), następnie pełnił m.in.: funkcję kierownika Zakładu Plastycznej Przeróbki Metali (1950-85), Dziekana Wydz. Metalurgicznego AGH (1951-54 i 1956-60), Prorektora AGH ds. Nauczania (1960-63) i Dyrektora Instytutu Metalurgii (1968-74). Wieloletni przew. Rady Naukowo-Technicznej w Ministerstwie Przemysłu Ciężkiego (1972-76) i Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego przy Radzie Gł. Szkolnictwa Wyższego (1952-68 i 1972-77). Członek Komitetu Nagród Państwowych w zakresie hutnictwa (1971-85) i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej Kadr Naukowych (1973-85). Nieustannie dbał o kontakt młodej kadry naukowej (staże roczne) lub studentów (praktyki semestralne) z polskim przemysłem hutniczym. Długoletni prezes Koła Związku Kombatantów przy AGH. Przew. Komitetu Jubileuszowego 60-lecia AGH (1979), inicjator odtworzenia pomników trudu górniczego i hutniczego przed gmachem gł. AGH (paw.A-0) oraz rozbudowy bazy Uczelni (paw. B-5 – 1980, i stołówka pracownicza AGH – 1984). Zmarł 16 maja 1996 r. W uznaniu zasług, nie tylko dla macierzystej Katedry, Wydziału i Alma Mater, ale i poza Uczelnią, amfiteatralną salę wykładową w paw. B-4 przemianowano w dniu 15 maja 1998 roku na Auditorium im. prof. zw. dr inż. Waclawa Leskiewicza, wmurowując płaskorzeźbę i pamiątkową tablicę ku jego pamięci.

Promotor: prof. dr hab. inż. Jan Janowski

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Waclaw_Adam_Leskiewicz

Prof. Jean PHILIBERT (1928-...)

Uniwersytet Paris-Sud, Orsay, Francja

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 9 grudnia 1992

za zasługi w dziedzinie inżynierii materiałowej i fizyki ciała stałego

Metalurg – ur. 18.08.1928 r. w Paryżu, jest specjalistą w dziedzinie inżynierii materiałowej i fizyki ciała stałego. Powszechnie znane są jego prace z mikroanalizy rentgenowskiej, dyfuzji i własności mechanicznych tlenków oraz teorii dyfuzji reakcyjnej, zarówno w tlenkach, jak i w związkach międzymetalicznych. Pracę naukową rozpoczął w IRSID (1952), a kontynuował w Laboratorium Fizyki Materiałów w CNRS w Meudon Bellevue (dyr. 1969-84) oraz INSTIN (prof. od 1973). Był dyrektorem Laboratorium Strukturalnego (1985) i Instytutu Nauki o Materiałach (1986) w Univ. Paris-Sud w Orsay i Instytutu Nauki o Materiałach tego uniwersytetu. Był członkiem Narodowego Komitetu CNRS Sekcji Fizyka i Krystalografia, konsultantem Ministerstwa Edukacji Narodowej, członkiem rad naukowych: Francuskiego Stowarzyszenia Fizyki i Francuskiego Stowarzyszenia Metalurgii i Materiałów oraz doradcą naukowym Ministra Obrony Narodowej. Jednocześnie prowadził intensywną działalność dydaktyczną w Ecole de Chimie, w Univ. w Orsay, w Ecole de Mines, w Ecole Centrale des Arts et Manufactures i INSTIN. Opublikował ponad 160 artykułów. Zajmuje się metodyką mikroanalizy. Był odznaczony Medalami Chevalier dans l'Ordere: National du Merite i des Palmes Academiques, nagrodą amerykańskiego Microbeam Analysis Society (1983), Wielkim Medalem Henry le Chateliera (nadany przez Societe Francaise de Metallurgie et des Materiaux). Jest członkiem Academia Europea. Szeroko współ. z AGH, organizując staże naukowe naszych pracowników we Francji, wspólne konferencja i seminaria.

Promotor: prof. dr hab. inż. Stanisława Jasińska

Źródło: MaFE, 19 (1993) 1, 162-164

Prof. zw. dr hab. inż. Stanisław GORCZYCA (1925-2000)

Profesor Akademii Górniczo-Hutniczej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 27 czerwca 1994

za wybitne zasługi w dziedzinie nauk technicznych, a zwłaszcza za rozwój metaloznawstwa teoretycznego opartego na stosowanej teorii dyslokacji, krystalografii przemian fazowych i mikroskopii elektronowej oraz za zasługi dla rozwoju Akademii Górniczo-Hutniczej

Ur. 10 czerwca 1925 roku w Przeciszowie. Wybitny metaloznawca, pionier badań naukowych w zakresie fizyki metali z wykorzystaniem mikroskopu elektronowego (od 1960 r.) W 1950 roku ukończył studia wyższe na Wydziale Hutniczym Akademii Górniczej w Krakowie, a w latach 1945–95 pracował zawodowo w Katedrze Metalografii i Obróbki Ciepłej AGH. W roku akad. 1958/9 odbył roczny staż naukowy u prof. B. Chalmersa w Uniwersytecie Harvarda w Cambridge, USA w zakresie fizyki metali. Kolejno uzyskał stopnie i tytuły naukowe m.in.: doktora (1959), doktora habilitowanego (1967), profesora: nadzwyczajnego

(1973) i zwyczajnego (1979). Jego specjalności naukowe to: metaloznawstwo, inżynieria materiałowa, obróbka cieplna. Do 1958 roku praca naukowa prof. S. Gorczycy dotyczyła głównie zagadnień metaloznawczych w zakresie struktury stali odkształconych i rekrytalizacji. Dopiero po 1960 roku utwierdził się w przekonaniu, że dalszy postęp w metaloznawstwie jest związany z rozwojem podstaw metaloznawstwa fizycznego. Wyniki swych prac szeroko udokumentował (194 poz.), z czego ponad 30 poz. za granicą. Znaczące są osiągnięcia prof. S. Gorczycy w kształceniu kadry naukowej, gdyż był organizatorem studium doktoranckiego z zakresu metaloznawstwa i fizyki metali, promotorem 19 doktorów, recenzentem 62 prac doktorskich i 30 rozpraw habilitacyjnych, oraz napisał 27 recenzji dorobku naukowego kandydatów do tytułu naukowego profesora. Prof. S. Gorczyca w latach 1974–95 był Kierownikiem Zakładu Metaloznawstwa i Obróbki Ciepłej (jednocześnie Pracowni Mikroskopii Elektronowej – od 1960 r.). W latach 1972-81 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Metalurgii AGH, a przez okres dwóch kadencji (1981-7) był prorektorem AGH. Wiceprzewodniczący Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego, przewodniczący Głównej Rady Technicznej SITPH. Członek Rad Naukowych Instytutu Metalurgii Żelaza, Instytutu Metaloznawstwa i Przeróbki Plastycznej AGH, Instytutu Chemii i Fizyki Metali Uniwersytetu Śląskiego, Instytutu Metalurgii w Gliwicach, Instytutu Materiałoznawstwa Politechniki Krakowskiej. Dzięki niemu zapoczątkowano, kontynuowaną nadal, współpracę z ponad 20 instytucjami akademickimi i badawczymi na świecie. Na podkreślenie zasługuje aktywna działalność w SITPH, czy w Komitecie Metalurgii PAN. Za wyniki w swej działalności prof. S. Gorczyca był wielokrotnie wyróżniany, m.in. Krzyżami Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką SITPH i NOT, Odznaką za pracę społeczną dla Miasta Krakowa. Profesor zmarł 16 października 2000 roku.

Promotor: prof. dr inż. Jerzy Frydrych

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Stanisław_Gorczyca; MaFE – 21 (1995) 4, 344-348
BIP 1995 nr 18, 16–18; BIP 1998 nr 53, s. 2 okł.; BIP 1994 nr 5, 17; BIP 2001 nr 86, 18

Prof. zw. dr hab. inż. Jan JANOWSKI (1928-98)

Profesor Akademii Górniczo-Hutniczej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 7 maja 1997

za wybitne zasługi w dziedzinie nauk technicznych, reprezentowanie środowiska akademickiego AGH na polu naukowym, politycznym, sportowym i społecznym oraz za rozsławianie w kraju i na świecie Akademii Górniczo-Hutniczej

Ur. 20 czerwca 1928 roku w Kielcach, polski inżynier z metalurgii żelaza, teorii procesów metalurgicznych. Naukowiec, będący wybitną osobowością, zarówno jako pracownik naukowy i profesor AGH, jak również działacz polityczny i społeczny czy sportowy. Bez trudności przez szereg lat łączył pełnione przez siebie funkcje. W 1952 roku ukończył studia wyższe na Wydziale Hutniczym Akademii Górniczej w Krakowie, uzyskując stopień zawodowy mgr inż. metalurga, a w latach 1954–1998 pracował zawodowo w Katedrze Metalurgii Surówki, później Zakładzie Wielkopiecownictwa, na Wydziale Metalurgicznym AGH. Kolejno uzyskał stopnie naukowe: doktora n. techn. (1963) i doktora habilitowanego (1968), powołano go na stanowisko docenta (1968), a Rada Państwa nadała mu tytuły

profesora: nadzwyczajnego (1972) i zwyczajnego (1978) nauk technicznych. Jego dorobek naukowy dotyczy badań własności fizycznych i chemicznych tworzyw metalurgicznych oraz teorii i technologii procesu wielopieczowego, głównie procesów redukcji. Udokumentowano go w 3 książkach, 5 skryptach, 150 publikacjach oraz ok. 100 oryginalnych opracowaniach lub ekspertyzach, opracowanych dla celów naukowych i przemysłowych. Osiągnięcia w działalności dydaktycznej i rozwoju kadr naukowych obejmuje promocja siedmiu doktorów nauk technicznych oraz blisko 200 inżynierów i magistrów inżynierów o specjalności metalurgia. W okresie swej pracy pełnił szereg funkcji akademickich, z których najważniejsze to: kierownik Zakładu Metalurgii Surówki w Katedrze Metalurgii Surówki (1964-1969), dziekan Wydziału Metalurgicznego (1972-1978), dyrektor Instytutu Metalurgii (1975-1978), prorektor Akademii Górniczo-Hutniczej ds. ogólnych i rozwoju (1978-1981), kierownik Zakładu Wielopieczownictwa w Instytucie Metalurgii (1980-1987), rektor Akademii Górniczo-Hutniczej (1987-1993). W latach 1981-1987 był członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Nauki oraz jej Prezydium. Z Jego inicjatywy powołany został w 1995 roku Zespół Akademicko-Gospodarczy Hutnictwa. Prof. J. Janowski był członkiem zagranicznym (1972-98) Stowarzyszenia Institute of Metals w Londynie oraz członkiem z wyboru (1972-81) Komitetu Metalurgii PAN. Prof. J. Janowski prowadził szeroką działalność organizacyjną w sferze państwowej, parlamentarnej i społeczno-politycznej. Aktywnie działał w Stronnictwie Demokratycznym, pełniąc m.in. funkcję Przewodniczącego SD (1993-98). Jako Poseł na Sejm (1976-91), pracował w Komisji Spraw Zagranicznych oraz w Komisji Nauki i Szkolnictwa Wyższego (przewodniczący w latach 1981-82). W latach 1980-1981 był przewodniczącym Komisji Nadzwyczajnej i posłem sprawozdawcą nowej ustawy o szkolnictwie wyższym. Dwukrotnie wybrany do Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, kierował pracami Komisji Organizacyjnej Rady w latach 1982-87. W latach 1989-1991 był członkiem Rządu III RP kierowanego przez T. Mazowieckiego, pełniąc stanowiska wiceprezesa RM oraz ministra – Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń. Z tytułu pełnienia tych stanowisk był członkiem Komitetu ds. Nauki i Postępu Technicznego (przewodniczący) oraz Komitetu Ekonomicznego RM (wiceprzewodniczący). W trakcie swej działalności rządowej dokonał całkowitej zmiany polityki naukowej, której zasady zostały ujęte w ustawach o Komitecie Badań Naukowych i nowej wersji Ustawy o Szkolnictwie Wyższym. Przeprowadził również reorganizację Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości. Za całokształt działalności został odznaczony wieloma odznaczeniami państwowymi: trzykrotnie Orderami Odrodzenia Polski (Krzyż Komandorski z gwiazdą – 1988, Krzyż Komandorski – 1983, Krzyż Oficerski – 1973), Złotym Krzyżem Zasługi (1968), a także złotymi odznakami honorowymi NOT (1975) i ZNP (1965) oraz wieloma odznaczeniami regionalnymi. Za swą wieloletnią działalność na niwie sportu i kultury fizycznej, m.in. w Międzynarodowej Federacji Koszykówki FIBA (honorowy sędzia międzynarodowy), w Polskich Związkach Koszykówki i Siatkówki (sędzia klasy międzynarodowej) oraz w Polskim Komitecie Olimpijskim (działacz sportowy), został wyróżniony m.in. tytułem zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej, złotym Medalem FIFA i medalem ruchu olimpijskiego. Profesor zmarł 3 kwietnia 1998 roku. W dniu 17 maja 2002 roku został patronem paw. B-5.

Promotor: prof. dr hab. inż. Stanisława Jasińska

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Jan_Janowski;

http://pl.wikipedia.org/wiki/Jan_Janowski; MaFE – 23 (1997) 3, 389 – 422

Prof. Gareth THOMAS (1932-2014)

Uniwersytet Kalifornia, Berkeley, USA

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 5 maja 1999

za zasługi w zastosowaniu transmisyjnej mikroskopii elektronowej
w badaniach i nauce o materiałach i inżynierii materiałowej

Ur. w 9.IX.1932 r. w Maesteg, Walia, ukończył University of Wales (w Cardiff), uzyskując tytuł Bachelor (1952). Uzyskał tytuł doktora na Wydziale Physical Metallurgy University of Cambridge (1955). Od 1961 r. pracuje w University of California w Berkeley, jest profesorem na Wydziale Materials Science and Mineral Engineering. Jest szeroko uznanym i cenionym w świecie autorytetem naukowym w zakresie metalurgii, inżynierii materiałowej i ceramiki, głównie w zakresie mikroskopii elektronowej i przemian fazowych. Kolejne stopnie naukowe uzyskał: tytuł B. Sc. w University of Wales w Cardiff, Walia (1952); tytuł D. Sc. w St. Catherine College, Cambridge, Anglia (1955); a od roku 1961 pracuje w University of California w Berkeley, gdzie od 1966 roku jest profesorem w Department Materials Science and Mineral Engineering. W macierzystej Uczelni był wieloletnim dziekanem na Wydziale, a w latach 1969-1972 prorektorem ds. studenckich. Jest członkiem dwóch Amerykańskich Akademii Nauk: Academy of Engineering (od 1982) i National Academy of Science (od 1983). Kolejno pracował w Acta Metallurgica Incorporation, Acta & Scripta Metallurgica et Materialia, Nanostructured Materials. Za swoją działalność otrzymał wiele nagród i wyróżnień, jest Doktorem Honoris Causa Lehigh University, Bethlehem, Pensylwania, oraz honorowym członkiem wielu narodowych instytucji naukowych m.in.: Japan Institute of Metals, Indian Institute of Metals, Korean Institute of Metals and Materials. Jest członkiem ASM i AIME. Prof. G. Thomas od początku lat 70. XX wieku jest zapraszany do Polski (głównie AGH) na liczne konferencje i kongresy. Brał m.in. udział w Konferencjach Mikroskopii Elektronowej, Światowym Kongresie Mikroanalizy 12ICXOM, w Konf. nt. "Microalloyed Steels" oraz w XV Konf. Materiałoznawczej "Advanced Materials and Technologies" w 1998 roku w Krynicy. Jego referaty i prowadzone dyskusje zawsze cieszyły się dużym zainteresowaniem. W uznaniu tych zasług w 1996 roku otrzymał medal „Zasłużony dla Wydziału Metalurgii i Inżynierii Materiałowej AGH”.

Zmarł 6 lutego 2014 roku w Oegstgeest, Holandia.

Promotor: prof. dr hab. inż. Jan Kusiński

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Gareth_Thomas; MaFE – 25 (1999) 3 / 4, 304-306

Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH.1999, nr 65, s. 28–30

Prof. zw. dr hab. inż. Maciej Władysław GRABSKI (1934-...)

Politechnika Warszawska, Wydz. Inżynierii Materiałowej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 25 czerwca 1999

za wkład w rozwój nauki o materiałach i inżynierii materiałowej, głównie w zakresie związków pomiędzy strukturą granic ziaren, a właściwościami metali, ruchem dyslokacji z granicami oraz stabilność mikrostruktury

Ur. 20 czerwca 1934 r. w Grabkowie k. Warszawy, polski metaloznawca, autor prac z dz. nauki o materiałach i inżynierii materiałowej, prof. Pol. Warszawskiej. Ukończył studia w 1960 roku na Wydz. Mechaniczno-Technologicznym Politechniki Warszawskiej, na specjalności metaloznawstwo. W 1967 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych za pracę na temat kinetyki migracji ziaren w metalach, zaś w 1973 r. – stopień doktora habilitowanego za pracę na temat nadplastyczności strukturalnej metali. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1979 r., a profesora zwyczajnego w 1989 r. Pracuje w Politechnice Warszawskiej, kierując Zakładem Podstaw Nauki o Materiałach. Przez wiele lat był członkiem Senatu Politechniki Warszawskiej, członkiem licznych komisji senackich i uczelnianych, powoływanych w związku z kolejnymi zmianami Ustawy o Szkolnictwie Wyższym. Od 1990 roku jest członkiem Zespołu Ekspertów MEN. W latach 1991-1994 przewodniczył Zespołowi Nauk Technicznych w Komisji Badań Podstawowych Komitetu Badań Naukowych, a w latach 1994-1997 był wiceprzewodniczącym Komisji Badań Stosowanych. Członek Zespołu ds. Etyki w Nauce przy Ministrze Nauki (2000-2008) i jego przewodniczący (2004-2008). Od 2011 wiceprzewodniczący Komisji ds. Etyki w Nauce PAN. W latach 1992-2005 był prezesem Fundacji na rzecz Nauki Polskiej. Emerytowany profesor zwyczajny, Politechnika Warszawska. Zajmuje się badaniami struktury granic ziaren w metalach i budową polikryształów, związków pomiędzy strukturą granic ziaren i właściwościami mechanicznymi materiałów oraz stabilnością mikrostruktury. Z tego zakresu opublikował dwie monografie i wiele artykułów, głównie w czasopiśmie międzynarodowych. Jest współautorem kilku patentów. Wypromował 13 doktorów. Napisał kilkadziesiąt recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych oraz wniosków dotyczących tytułu naukowego. Za pracę naukową otrzymał wiele nagród, w tym doktoraty h.c. AGH (1999) i Politechniki Warszawskiej (2001).

Promotor: prof. dr hab. inż. Jerzy Pacyna

Źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Maciej_Władysław_Grabski; MaFE – 25 (1999) 3/4, 308
Współcześni uczeni polscy. Słownik biograficzny. T. 1: A-G. Warszawa [ca. 1998] s. 513

Prof. dr inż. Reiner KOPP (1939-...)

Reńsko-Westfalski Techniczny Uniwersytet RWTH Aachen, Niemcy,
profesor i dyrektor Instytutu Przeróbki Plastycznej

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 15 maja 2002

za wybitny wkład do rozwoju teorii i technologii nowoczesnych procesów przetwórstwa metali i stopów oraz za wyróżniające się w skali światowej osiągnięcia w kształceniu kadry naukowej

Ur. 24 grudnia 1939 r. w Stuttgarcie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Mechanicznym Uniwersytetu Technologicznego w Stuttgarcie, a doktorat na Uniwersytecie Technicznym w Clausthal. Praca zawodowa w Instytucie Max-Planck w Duesseldorfie oraz w firmie Dornier GmbH w Friedrichshafen i w Monachium. Od 1974 r. – profesor (full professor) i dyrektor Instytutu Przeróbki Plastycznej w Reńsko-Westfalskiej Technicznej Uczelni (RWTH) w Aachen, Niemcy. Jest znanym w świecie naukowcem, prowadzącym matematyczne i fizyczne modelowanie procesów przeróbki plastycznej, w tym badania plastyczności materiałów i ich własności po przeróbce plastycznej; kompleksowa numeryczna symulacja różnych procesów przeróbki plastycznej; badania nad nowymi procesami kształtowania objętościowego z uwzględnieniem historii odkształcenia oraz sterowania strukturą i własnościami

odkształcanych materiałów, zmierzającymi do podwyższenia ich własności użytkowych. W Uczelni tej zajmował wiele odpowiedzialnych stanowisk. Imponujące są osiągnięcia naukowe prof. R. Koppa jako autora i współautora opracowań (285 publikacji, 150 referatów w materiałach konferencyjnych i 6 monografi). Jest także członkiem komitetów naukowych wielu renomowanych, międzynarodowych konferencji naukowych lub czasopism naukowych tej rangi, jak np.: Steel Research czy Advanced Engineering Materials. W obszarze rozwoju kadry naukowej prof. R. Koop legitymuje się promotorstwem 330 prac magisterskich oraz 39 prac doktorskich. Sześciu jego doktorów pracuje obecnie na stanowiskach profesorów w Niemczech, Chinach, Korei i Brazylii. Jest członkiem wielu organizacji lub stowarzyszeń naukowych i naukowo-technicznych. Za swoją działalność naukową był wielokrotnie wyróżniony nagrodami naukowymi, a także doktoratami honorowymi: Universidade Federal Rio Grande do Sul, Brazylia (1999) czy Technische Universität Bergakademie Freiberg, Niemcy (2000), Nagroda Fundacji Jacoba Wallenberga (Szwecja, 2000); Nagroda Przyjaźni Wielkiego Muru Chińskiego (Chiny, 1999); Nagroda "Shot Peener of the Year" (1997); Nagroda Allana B. Dove Award (1996); Honorowa profesura na Uniwersytecie Nauki i Technologii w Pekinie (1980). Od 1976 roku współpracuje z naszym Wydziałem w zakresie plastycznej przeróbki metali. W ramach stypendiów naukowych UNIDO i DAAD w instytucie – kierowanym przez niego, odbyło długoterminowe staże 3 pracowników Wydziału (obecnie profesorów naszego Wydziału).

Promotor: prof. dr hab. inż. Robert Szyndler

Źródło: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Reiner_Kopp;

Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH, 2002, nr 104/105, s. 25-26, 3 okł.

Prezes Lakshmi N. MITTAL (1950-...)

Dyrektor Generalny i Prezes Zarządu ArcelorMittal Poland

Doktor h. c. Akademii Górniczo-Hutniczej – 11 stycznia 2013

za wkład w restrukturyzację i unowocześnienie przemysłu hutniczego w Polsce oraz promowanie Akademii Górniczo-Hutniczej w świecie i wspieranie współpracy naukowej

Ur. 15 czerwca 1950 r. w Sadulpur, stan Radżastan, Indie, to mieszkający w Londynie biznesmen indyjskiego pochodzenia, działający w branży przemysłowej. Jest dyrektorem generalnym oraz prezesem Zarządu firmy ArcelorMittal – największego na świecie producenta stali i znaczącej firmy wydobywczej, zatrudniającej na całym świecie 260 000 osób w 60 krajach. Przykładowo ArcelorMittal Poland skupia ok. 70 proc. potencjału produkcyjnego segmentu hutniczego w Polsce i jest właścicielem pięciu hut oraz największej w Europie koksowni ZK Zdzeszowice. Od momentu prywatyzacji Polskich Hut Stali w roku 2004 firma zainwestowała w modernizację swoich zakładów ponad 4,5 mld złotych, przyczyniając się do skoku technologicznego w realizowanych w nich procesach przetwórstwa stali, dając zatrudnienie łącznie ponad 15 000 osób. Przejęcie w 2006 r. europejskiego potentata branży stalowej – firmy Arcelor, stanowiło największą fuzję w historii branży stalowej (wartość - 38 mld dolarów) i zapewniło jego firmie roczną zdolność produkcyjną stali na poziomie ponad 110 Mg, a L.N. Mittalowi tytuł człowieka roku dziennika Financial Times. Karierę biznesową rozpoczął na początku lat 70. XX wieku w należącej do jego ojca Mohana Lal Mittala niewielkiej hucie. Po kilku latach powstała spółka

Ispat – pierwsze samodzielne przedsięwzięcie Mittala. Spółka zaczynała działalność nie w Indiach, ale w Indonezji. Prawdziwy sukces w biznesie odniósł dlatego, że jako pierwszy zauważył konieczność konsolidacji branży stalowej. Imperium zbudował, przejmując i wyprowadzając na prostą huty w złej kondycji finansowej. Znany z polityki drastycznego obniżania kosztów w swoich zakładach. Według dodatku do "Sunday Times" z kwietnia 2007 r. został uznany za najbogatszego mieszkańca Wielkiej Brytanii. 11 stycznia 2013 Lakshmi Mittal otrzymał godność Doktora Honoris Causa AGH.

Promotor: prof. dr hab. inż. Mirosław Karbowniczek

Źródło: http://pl.wikipedia.org/wiki/Lakshmi_Mittal; <https://www.google.pl/>

PROFESOROWIE HONOROWI AGH

- uhonorowani po 1922 roku przez Radę Wydziałową
Wydziału Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej
Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie

Prof. inż. Henryk Korwin-Krukowski (1860-1937)

Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie

Profesor honorowy AG w Krakowie – 18 grudnia 1934

za zasługi w rozwoju hutnictwa polskiego i organizacji Wydz. Hutniczego Akademii Górniczej

Ur. 23 lutego 1860 roku w Myzie-Sakach, pow. kobryński, Gubernia Grodzieńska, zm. 19 kwietnia 1937 roku w Warszawie, em. profesor metalurgii żelaza. Stopień inż. uzyskał w Instytucie Górniczym w Petersburgu. Początkowo pracował w przemyśle rosyjskim. Po powrocie do kraju w 1914 r. wykłada w Politechnice Warszawskiej, będąc zarazem jednym z jej założycieli, gdzie został docentem technologii metali i kierownikiem Zakładu Metalurgicznego. W 1920 r. został powołany w AG na profesora i organizatora Wydziału Hutniczego. Nie zgodził się zostać Dziekanem Wydz. Hutniczego, jednak jako organizator tego Wydziału i początkowo jako jedyny metalurg wśród profesorów Akademii, był właściwie jego faktycznym kierownikiem. Brał również czynny udział w pracach Komitetu Rozbudowy Wydziału Hutniczego z funduszu daru Polskiego Hutnictwa Żelaza. W 1921 r. rozpoczął wykłady z metalografii i obróbki cieplnej, pełnił funkcję prodziekana (1925-29), a następnie rektora AGH (1930-31). Współpracował z wieloma stowarzyszeniami technicznymi, członek Komisji Słownictwa Technicznego ANT, redagował również dział hutniczy w „Przeglądzie Górniczo-Hutniczym”. Jego dorobek naukowy został tylko w części opublikowany, reszta pozostała w postaci notatek i zapisków. W pracach tych poruszał nie tylko zagadnienia rud żelaznych, biegu wielkiego pieca, koksowania węgla, ale i stali

damasceńskiej. Autor ponad 20 publikacji, w tym 2 książek. W dniu 18 grudnia 1934 roku uzyskał tytuł profesora honorowego AG za zasługi na polu rozwoju hutnictwa polskiego i organizacji Wydz. Hutniczego.

Zmarł 19 kwietnia 1937 roku w Warszawie i został pochowany na cmentarzu komunalnym.

Źródło: <http://www.agh.edu.pl/uczelnia/historia-i-tradycja/poczet-rektorow-agh/henryk-korwin-krukowski/>

Opracował: dr inż. Jerzy KAJTOCH

10 stycznia 2015 roku